

La dent de la Clara

Joles Sennell

Col·lecció L'Elefant, número 3

Dibuixos
de **Pep Montserrat**

CONTES DE FESTA MAJOR

Avui ha estat un dia molt mogut. És la Festa del Llac i, a la nit, la mare està d'allò més enfeïnada perquè vindran convidats al sopar gran, el dels grans. Al sopar petit, el de les petites, no, que no hi ha hagut cap convidat. Han sopat les dues nenes soles, mentre la mare embocava la petita, la Paula, i vigilava la gran, l'Anna, que ja menja tota sola. I com que han de venir convidats i els ha de fer un sopar d'aquells de festa major, la mare banya les nenes d'una esgarrapada i les posa al llit tot seguit. Les acotxa bé, cadascuna en el seu llit, els fa un petó i va a apagar el llum. Però la petita treu un braç per la gira del seu llençol brodada d'ocells i flors, i suplica:

—Deixa la porta oberta...

—No, que els sopars amb convidats són molt sorollosos i us despertariem.

La Paula sembla conformar-se i posa el braç dins del llit, però quan la mare és al pas de la porta i va a ajustar-la, la petita torna a reclamar-la:

—Mare...

—Què vols ara, Paula?

—I el conte?

La mare, cada nit, els explica un conte. Però avui encara té molta feina per fer i no es pot pas entretenir.

—Ja us he dit mentre us banyava que un sopar de convidats i de festa major és un soparàs i encara vaig molt endarrerida. El més calent és l'aigüera...

Però la petita no vol perdre's una de les coses que més li agraden: escoltar un bon conte, ben estirada en el seu llit, mentre un trosset d'allò que li expliquen es va ficant a poc a poc, dolçament, dintre del seu somni.

—No hi ha dret! —protesta, que la petita ha sortit molt protestaire—. Els grans feu un sopar de festa major, amb convidats i tot i, a sobre, ens deixeu sense conte! No hi ha dret!

La mare està frisoosa per passar cap a la cuina. Però reconeix que la Paula no deixa de tenir raó. Però va amb el temps a retaló. Si es queda a explicar-los el conte, de segur que farà salat. Però se li acut una bona idea:

—Ta germana te l'explicarà. L'Anna en sap un munt, de contes, eh que sí, Anna?

L'Anna mou el cap damunt el coixí fent que sí.

—Au, sigues bona nena i explica-li un conte a la teva germana. Del llit estant —fa la mare, en veure que l'Anna ja s'incorporava—. Li expliques baix baixet des del llit mateix i després a dormir, eh?

Totes dues fan que sí.

—Bones minyones —fa la mare.

I tanca la porta. Però així que ho ha fet la Paula es dreça en el llit i diu a la seva germana:

—Jo no vull que tu m'expliquis cap conte.

—Però si la mare ho ha dit...

—És que te'l vull explicar jo a tu. En sé un de molt bonic. És el conte de la festa del llac...

—Si la festa del llac no té cap conte... —fa l'Anna una mica impressionada per la decisió de la seva germana petita.

—Que no? Ja veuràs si no!

I comença a explicar, molt a poc a poc, com si tragués les paraules de sota els replecs de la seva imaginació:

El dia de la festa de l'estany, el Sol, que és un senyor molt gros i molt rodó que camina per la

carretera que hi ha entre els núvols, es desperta amb ganes de gresca.

Llavors alça un braç i agafa una capsa que té a la lleixa més alta de l'armari del cel, i la des-tapa.

De la capsa surten unes cosetes petites, petites. Encara més petites que les formiguetes que a l'estiu fan xiu-xiu, fan xiu-xiu, i comencen a pujar a poc a poc pel carrer Major de Puigcerdà.

I així com van caminant, van creixent, van creixent, tot fent-se altes com la gent gran.

Al davant de tot, taxim-taxim, hi va la banda, que és una colla de senyors tots mudats de fer música.

Darrere de la banda, hi van les *majorettes*, que són unes nenes grans que duen barret i unes faldilles molt curtes i que salten i ballen i fan coses.

Després hi ha les carrosses amb tot de nens i nenes al damunt que tiren confeti a la gent que mira.

Després hi ha els capgrossos que fan una mica de por, però que no fan res i donen molts caramels a les nenes petites, però a les grans no gaires.

Després hi ha els gegants que són altíssims, arriben fins al balcó de casa l'àvia, i van molt a poc a poc.

I res més.

La cercavila puja per tot el carrer Major caminant, caminant, i se'n van cap a l'estany i cap al parc dels gronxadors. Pugen tots als gronxadors tota l'estona que volen i després baixen pel tobogan totes les vegades que volen.

En acabat, el seu pare els paga un viatge en ruc i fan un volt per l'estany dalt del ruquet valent que porta càrrega, porta càrrega i no la sent.

Quan han fet el viatge en ruquet ja és l'hora de dinar i tots els de la cercavila se'n van cap a una casa moooolt gran que tenen als afores del poble, i es mengen un bon plat de macarrons amb molt de formatge ratllat, i una mica de pollastre tallat a trossets petits.

Després de dinar se'n van a fer la migdiada, els gegants en uns llits grandíssims, els capgrossos en uns llits petits, però amb uns coixins molt i molt amples, i les carrosses en uns llits amb rodes i tots els altres en llits normals.

Quan es desperten és molt tard i ja s'ha fet de nit. Aleshores es posen una altra vegada en

fila. Primer la banda, darrere les *majorettes*, les carrosses, els capgrossos, els gegants i prou. I se'n van carrer Major avall.

A mesura que van baixant pel carrer Major es van fent petits petits com unes cosetes més petites que les formiguetes que a l'estiu fan xiu-xiu, fan xiu-xiu.

I quan arriben al capdavall del carrer Major es troben que el Sol ja se n'ha anat a dormir i tenen por de no poder tornar a entrar en la capsa que el Sol té a la lleixa més alta de l'armari del cel.

Però hi ha la Lluna, que també és una senyora rodona que de vegades s'aprima i de vegades s'engreixa i que camina per la carretera que hi ha entre les estrelles.

La Lluna agafa d'una a una aquelles cosetes tan petitoies i les posa damunt d'un coet. El coet puja cel amunt fent fiiiiiiuuuu!, i quan arriba a la lleixa més alta de totes, paf!, deixa la coseta a la capsa de les festes i explota tot fent lluminàries de colors que van voleiant fins que, pif!, s'apaguen.

La Lluna engega un coet darrere l'altre fent moltes lluminàries i la gent que s'ho mira fa: «Ooooh! Aaaaah!».

Quan totes aquelles cosetes petites ja són dintre la capsa, la Lluna deixa d'engegar coets i la festa s'ha acabat.

Bona nit i tapa't!

L'Anna ha quedat molt sobtada pel que ha explicat la seva germana petita i durant uns instants no sap què dir. A la fi, exclama:

—Però això no és un conte!

—Sí que ho és —protesta la petita.

—No, no ho és. En un conte hi passen coses, perills i aventures. I en el que has explicat no hi passen res d'això. A més, als afores de Puigcerdà no hi ha cap casa molt gran com tu dius, sinó un bosc molt petit que es diu el bosquet de Migimig, i allà és on van a reposar tots els de la cercavila després de pujar pel carrer Major. I en aquest bosc sí que hi ha un conte.

—Sí?

—Sí. Me'l va explicar l'oncle Josep, que en sap un munt, de contes. Vols que te l'expliqui?

A la petita li agraden molt els contes de l'oncle Josep i fa que sí amb el cap, mentre s'arrauleix en el seu llit.

—Doncs apa!

Si resulta que algun dia vas a passejar amb els avis cap als afores de Puigcerdà i resulta que ensopegues amb el bosquet de Migimig, que és un bosc molt petitó que en realitat es diu el bosc de «Mig d'aquí i mig d'allà», però per fer-ho més curt en diuen el bosc de Migimig, cal que sàpigues que és un bosc molt especial.

Té arbres i mates de totes menes com tots els boscos. Però no hi viu ni un sol animal ni tampoc cap persona passat de l'Aulendil, que n'és el guardabosc. Aulendil és un follet que viu en una clariana que hi ha just al bell mig del bosquet i és, si fa no fa, com la majoria de follets: juganer, entremaliat i de no gaire alçada, no arriba al mig metre.

Però el que no s'ha de fer mai és entrar-hi, al bosc de Migimig, perquè pensa que, si de cas hi entressis, t'hi perdries sense poder-hi fer res, ja que és un bosc fet expressament perquè els que hi entren es perdin molt perduts. I sort en tindries de l'Aulendil, que vindria a ajudar-te i t'ensenyaria el camí de sortida perquè poguessis tornar a casa.

I és que el bosc de Migimig no sols és molt especial, sinó que també és un bosc encantat, plantat en una sola nit per la fada Ada, la

reina del món de la fantasia. I va plantar els arbres d'una manera que, tot i ser un bosc molt menut, és tan espès i atapeït, i amb els arbres disposats d'una mena de manera, que és pitjor que un laberint. I ningú no és capaç de sortir-se'n, si el follet no els ajuda a trobar el camí de sortida.

I vols saber per què el va fer així? Doncs perquè serveix de presó al bruixot Malmestà Quetrona, que jau presoner sota les arrels del Gran Arbre del Mig!

El Gran Arbre del Mig és un roure venerable i centenari que s'alça en una clariana que hi ha just al bell mig del bosc. Però també deus voler saber com és que el terrible bruixot Malmestà Quetrona ha d'estar presoner sota les arrels de l'arbre del mig, oi? Doncs escolta bé:

En Malmestà Quetrona era, temps enrere, un habitant més del regne de la fantasia, que diu l'oncle que és molt a la vora i també molt lluny del nostre. Bé, doncs, en Malmestà Quetrona era un bruixot trapella i entremaliat.

Tothom ho sabia, però ningú en feia cabal ni s'hi capficava massa perquè tot i que feia el que podia per empipar l'un i l'altre, els seus poders no eren res comparats amb els de les fades que

governen el regne, i per allà on passava en Mal-mestà fent qualsevol malvestat, hi passava poc després una fada i ho arreglava tot de nou, i ja estava.

Ja se sap que en el món, encara que sigui un món fantàstic, hi ha d'haver gent de tota mena, de bons, de mig i mig i de dolents. I el bruixot era un dels dolents, però només una mica. De tant en tant el castigaven ben fort i llavors es portava bé durant una bona temporada. Però quan havia passat una mica de temps, ja no se'n recordava que havia promès que es portaria bé i tornava a fer de les seves.

Però tot de cop, un dia, es va excedir molt. Va començar a tenir molt més poder que no tenia, i les seves barrabassades ja no eren entre-maliadures, sinó males passades molt greus que feien malbé coses o ferien i perjudicaven els habitants del regne de la fantasia que no li havien fet cap mal.

—Això només és el començament! —feia el *xuleta* del bruixot—. A les golfes d'una casa d'un poble d'aquí a la vora que es diu Puigcerdà, he trobat un llibre antic que és una mina. Té receptes màgiques per a tot. I prepareu-vos, desgraciats, que arribarà un dia que seré tan fort

